

[Alfred Jensen.]

minister kom ikke med noget lovforslag i fjor, det er først kommet i år. Det kan ikke være af ukendskab til forholdene; finansministeren må have været klar over, at arbejdere og funktionærer og tjenestemænd og personer med samme indtægter ikke har betalt og ikke har kunnet betale deres skat med glæde, at de, for at bruge det ærede medlem hr. Aksel Møllers ord, ligefrem har bjæffet overfor den finans- og skattepolitik, der har været ført her i landet. Og det er ret naturligt, for de indtægter, de pågældende har, gør det ikke muligt for dem at betale de høje skatter uden at måtte se bort fra elementære krav, der stilles til kost, beklædning, bolig o. s. v.

Alt dette blev fremført i forrige rigsdags-samling, uden at vi var i stand til at blødgøre den højtærede finansministers hjerte, han var tværtimod meget hård i kanten og afviste alle forslag, der gik ud på selv de beskedneste lempelser i skatten på de laveste indtægter, ja selv i sommermånederne var den højtærede finansminister i allerhøjeste grad afvisende overfor talen om skattelettelse.

Det kan altså ikke skyldes ukendskab til forholdene, at vi ikke har fået dette forslag på et tidligere tidspunkt. Jeg vil også gerne slå fast, at det heller ikke kan skyldes den omstændighed, at skattekommissionen har afleveret sin første betænkning, for ministeren gør jo opmærksom på, at denne betænkning alene ikke er tilstrækkelig til at danne basis for fremsættelse af de forslag, som er nødvendige for en revision af vor skattelovgivning, og det er jo klart efter det, der er foreslået, at man uden hensyn til en revision af skattelovgivningen er i stand til at foretage lempelser i beskatningen af dem, der har de laveste indkomster.

Når finansministeren derfor i denne omgang har bekvemmet sig til at imødekomme ønsket om skattelettelse for de mindrebedmedlede, må der altså søges andre årsager dertil end dem, der fremføres her, og disse andre årsager er meget lette at finde. De ligger i den skatteprotestbevægelse, der har været i gang fra arbejderes og småkårsfolks side, siden skattebilletten blev udsendt i fjor forsommer. Nu ved jeg meget vel, at finansministeren, når jeg er færdig, kommer herop på talerstolen og fastslår, ligesom da vi behandlede ligningslovforslaget i december, at de to ting aldeles ikke har noget med hinanden at gøre, men ikke desto mindre er der et misforhold mellem finansministerens tidligere optræden og hans stilling nu. Han kan selvfølgelig sige, at det intet har med skatteprotestbevægelsen at gøre, men mod

en sådan påstand taler jo hans og regeringens stilling ved skattelovens behandling i fjor og også deres stilling til skatteprotestbevægelsen i fjor sommer. Hvis man virkelig ønsker at give en lettelse til dem med de små indkomster, så er det ikke til at fatte, at der kan være nogen mening i at tale om hysteri og skatteborgermentalitet hos dem, der har samme opfattelse, som man selv har med hensyn til, at skatten bør lattes for dem med de mindste indkomster. Der kan kun være nogen mening i det, hvis man er modstander af en sådan lettelse. Jeg synes også, der er noget betegnende i, at der først kommer en ændret stemmeføring hos finansministeren og regeringen i det øjeblik man konstaterer, at selv nok så stærke ord ikke er i stand til at besværgede de protestbevægelser, der har været i snart sagt hver eneste by landet over.

Mod finansministerens afvisning af skatteprotestbevægelsens indflydelse taler også den forsideartikel, der fandtes i „Social-Demokraten“ for den 3. december. Her bebuder man, at der i februar vil komme et forslag, der vil betyde en 50 pct.s skattelettelse i statsskatten for alle indkomster under 5000 kr. Det siges ligefrem, hvordan man vil nå frem til det. Der vil ske en forøgelse af forsørgerfradraget med 200 kr. og en forøgelse af fradraget for ikke-forsørgere med 100 kr. årlig; resten vil man klare ved en ændring i selve skatteskalaen. Det er jo ret usædvanligt, at man et par måneder forud får besked på, hvordan et lovforslag vil blive udformet. Jeg har vel næsten lov til at sige, at det er enestående. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det er forudset!). Det er forudset, siger finansministeren. Ja, det er jeg fuldstændig klar over, og jeg er også godt klar over, hvorfor det kom. Det skulle nemlig komme på det tidspunkt, da ligningsloven var til behandling her i tinget, for at bremse op for kravet om, at fradragene ikke alene kom til at gælde alders- og invaliderentnydere, men også alle andre med samme indtægt, for at fastslå, at de ønsker, der var om skattelettelse, ville blive indfriet, men på et senere tidspunkt.

Ministeren og hans parti håbede, at man med en sådan forudsigelse ville være i stand til at bremse op for skatteprotestbevægelsen. Det lød godt, når man sagde halvering af statsskatten. Det lød næsten, som om det var en imødekommen af ønskerne ude fra arbejdspladserne. Man overså blot, at ønskerne udefra ikke gik ud på en halvering af statsskatten, men en halvering af den samlede beskatning, og det er straks noget helt andet. Derfor fik bebudelsen ikke den